

dene i 3die Linie i Udkastet: „uden Hensyn til, for hvem Varene sælges“ kunde indeholde en vis yderligere Næringsberettigelse. Da det imidlertid ikke var Meningen, men denne kun er at vedligeholde den tidligere Opfattelse paa dette Punkt, har man meent at kunne komme udover denne Tvivl ved at forandre selve Ordlyden af § 1 derhen, at man henholder sig til den tidligere Lov om samme Gjenstand og kun udtrykkelig erklærer, at selve Afgiften nedsættes, samt at den nuværende Indskrænkning med Hensyn til Størrelsen af de Varepartier, der bortfælges, bortfalder. Meningen med de 3 Ændringsforslag til § 1 er altsaa den, at henseende Lovudkastet til den oprindelige Lov af 27de Juli 1832, at foretage Forandringen saaledes, at vort Forslag siger: „Salaret nedsættes, og de Afgifter, som det er Meningen at opheve, bortfalde“, istedetfor at Udkastet siger: „Der skal kun svares i Afgift til Statskassen saa og saa Meget“, uden at referere den Bestemmelse til Loven af 1832. Derved kommer man ogsaa udover et Punkt, som kunde være Gjenstand for Tvivl med Hensyn til Opfattelsen af Meningen i § 1. Der staar nemlig i § 1, at der skal svares i Afgift „til Statskassen“ $\frac{1}{4}$ pCt., og dette Udtryk „Afgift til Statskassen“ kunde opfattes saaledes, at de Indtægter, som Retsbetjentene hidtil have oppebaaret, ganske skulle falde bort for dem. Men Meningen med Lovudkastet er, at der svares i Afgift saa og saa Meget, og at i de Tilfælde, hvor Retsbetjentene nu oppebære Afgifter for sig selv, der skulle de ogsaa fremdeles oppebære den nedsatte Afgift. Der stæer altsaa ikke en Borttagelse af samtlige Afgifter ved frivillige Auctioner fra de Retsbetjente, som ikke ere komne paa fast Gage, men der stæer kun en Borttagelse af Differentien imellem det tidligere og det nuværende Afgiftsbeløb. Der er ved den tidligere Forhandling hirtret en Tvivl om, hvorvidt det var udtømmende, naar det blev sagt, at de hidtil paabudne Afgifter til Statskassen og Fattigvæsenet o. s. v. skulle bortfalde, idet der nemlig kunde spørges, hvorledes det da vilde gaae med de Afgifter, som Retsbetjentene oppebære ved slige Leiligheder. I den Henseende har Udvalget modtaget den Oplysning, at egentlige Afgifter,

fastsatte til Fordeel for Retsbetjentene, ikke eksistere, men at Retsbetjentene derimod have modtaget en Deel af de Afgifter, som ere paabudne til Statskassen, og at altsaa i Virkeligheden Lovudkastets Udtryk i saa Henseende kan siges at være fuldstændig og correct. Imidlertid har Udvalget for at hæve enhver Utydelighed dog foreslaet i det tredie til § 1 stillede Forslag, at Ordene „hvorimod alle . . . Fattigvæsenet“ forandres til: „Alle andre i Anledning af slige Auctioner hidtil paabudne Afgifter til Statskassen, Retsbetjente og Fattigvæsenet“. Meningen med den Redaction, vi foreslaae givet § 1, er altsaa den, at den, ved kun at angive de Forandringer i den ældre Lov, som skulle foregaae, undgaaer at aabne Døren for nye Tvivlsmaal og Fortolkninger, som ved en selvstændig Lovbestemmelse kunne opstaae.

Seg skal endnu tilføie, at Udvalgets Forslag til en ny Paragraph er ikke Andet end en ligesom Følge af den forandrede Opfattelse, man har givet § 1. Saaledes som Regjeringen havde forelagt Lovudkastet, vilde det blive en selvstændig Lov, uafhængig af tidligere Bestemmelser, og det fulgte da deraf, at, naar de ikke udtrykkelig vare undtagne, Færøerne da vare indbefattede derunder; men naar man henseender Loven til den oprindelige Lov af 1832 og kun gjør Forandring deri, saa vilde, dersom man ikke føiede denne nye Paragraph til Loven, denne ikke komme til at gjælde for Færøerne, fordi Loven af 1832 ikke gjælder for Færøerne, men de for Færøerne gjældende Bestemmelser ere af senere Datoer, nemlig de i Forslaget nævnte. Man har derfor foreslaet, at der udtrykkelig tilføies en Paragraph, som siger, at Loven overføres paa Færøerne, det vil sige, at de for Færøerne hidtil gjældende Bestemmelser forandres saaledes, som Lovudkastet angiver.

Udvalget har anerkjendt, at nuværende Lovudkast kunde give en ikke ubetydelig Forøgelse i Omsætningen og derved stifte en ikke ubetydelig Gavn for det Hele. Det mener nemlig, at derved, at Omsætningen simplificeres, gjøres det let, at Værerne igjennem de færrest mulige Mellemed kunne komme ud til Consumenterne, vil der stæe en væsentlig Tjeneste for det Almindelige, en væsentlig Billiggjørelse. Naar vi tage f. Ex. Indførselsvarer, saa er det